

11 piger på jagt i Polen

Vi var 11 piger på pürchkursus den første uge i august 2001. Polensturen var min første jagt i udlandet, hvilket jeg ikke var helt vild med. Jeg var af den mening, at jeg kunne skyde råvildt herhjemme, jeg havde jagten, det var billigere og her taler man i det mindste dansk. Men overtalt blev jeg dog til at tage med, hvilket jeg i dag er glad for.

Foruden foredrag, undervisning i riflens vedligeholdelse, afstandsbedømmelse m.m. var der naturligvis også jagt på råvildt. Vi skulle alle hver for sig afsted en gang med en polsk jæger. "Min polak" kunne ikke tale andet end polsk, hvilket jeg naturligvis var noget ked af. Desuden havde han ingen trang til at smile og jeg følte, han syntes at være hyret til en sur pligt at "rende rundt" med damer.

Han og jeg kørte afsted i en lille, gammel Fiat, hvor passagersædet var taget ud. Jeg sad på bagsædet, vogtede over min riffel mens polakken kørte vildt afsted på de ujævne veje og skovveje. Puha hvor var jeg ikke særlig glad.

Det første kommunikationsproblem kom allerede, da vi stod ud af bilen. Jeg fik besked på at lade og som altid stak jeg snellen. Polakken sagde noget ?????? Tog riflen, kiggede og pegede - og sagde noget ?????? Jeg prøvede at forklare, at jeg havde stukket snellen, hvilket jeg betragede som en meget naturlig ting. Jeg syntes, han var utrolig dum, han fattede jo ikke en brik. (Om aftenen fik jeg dog (på dansk) at vide, at snellen først må stikkes lige inden skudafgivelse). Men tilbage til polakken; situationen gjorde, at jeg blev endnu mere nervøs end jeg blev over køreturen i den lille Fiat.

Han førte mig gennem en del skov, det var midt på dagen og stegende hedt. I udkanten af skoven stod et tårn, hvilket vi gik op i. Der var udsigt over både stubmark og til højre for den en kornmark.

Da vi havde siddet og kedet os en 1 times tid kom en buk travende ned mod tårnet og på en afstand af ca. 70 meter begyndte den at skråne over mod kornmarken til højre for tårnet. "Skyd" sagde han på tysk. Han er da tosset tænkte jeg, dyret står jo ikke stille. Han piftede en gang og dyret standsede. Men kun så kort tid, at jeg ikke nåede at få hold på dyret. Det blev i øvrigt ikke bedre af, at han igen sagde "skyd". Dyret travede videre, han piftede igen, dyret standsede og han sagde "skyd". Han virkede irriteret og jeg blev mere nervøs. Jeg måtte vist hellere se at få skudt, men dyret stod igen for kort tid til at jeg kunne nå at få sigtet det rigtige sted. Dyret fortsatte mod kornmarken og polakken fløjtede en gang til og sagde igen "skyd, skyd", idet dyret standsede 5 meter før kornmarken og jeg skød - forbi. Men jeg anede intet, for dyret gik i kornmarken og der blev stille. Men pludselig kunne jeg se hovedet. Og minsandten om ikke polakken igen sagde "skyd". Han ER tosset, tænkte jeg. Jeg gættede på, hvor halsen var og skød igen - og en gang til (på polakkens opfordring igen!). Dyret masede noget i kornmarken og forsvandt (formentlig) bag den lille remise, som var 2 meter fra skovkanten, hvorefter der blev stille.

Vi gik ned fra tårnet, igennem skoven, over til remisen og rundt om den. Intet at se. Han gik tilbage til skoven og jeg tænkte, nu går vi nok op og ser efter schweiss på stubmarken, hvor jeg skød første gang - men nej. Vi gik over til bilen og kørte (jeg meget slukøret) over til et andet tårn, hvor der ingen dyr var at se. Derefter kørte vi hjem.

Næste jagttur var 2 til 1, hvor vi pürchede på markveje. På den første pürch-tur var Birgit Andersen og jeg sammen med en polak, der kunne lidt engelsk. Det var om aftenen og Birgit fik den første halvdel af turen "retten" til at have riflen ladt og jeg holdt mig i baggrunden. Birgit fik ikke chancen. Da halvdelen af tiden var gået var det min tur til at gå med ladt riffel (og jeg huskede ikke at stikke snellen). Vi gik over til et tårn, så det blev ikke til meget pürch.

Fra tårnet, som var placeret i udkanten af skoven, var der udsigt til græs, tuer, små buske og render, (vandløb) - smukt og frodigt! Det blev mere og mere mørkt. Jeg undrede mig over, at vi ikke tog hjem. Pludselig kom et dyr ud fra skoven 100 meter til højre for tårnet. Polakken prikkede til mig. Han er da skør. Det er jo ikke til at se om det er buk eller rå. Prikket var for at jeg skulle se - ikke skyde, hvilket for mig var helt OK. Det var jo mørkt! Dyret gik længere og længere ud på græsset samtidig med at det gik mod venstre - altså i retning af tårnet.

På et tidspunkt sagde polakken, at det var en buk, men også at jeg stadig skulle vente. Han brugte sin håndkikkert, gav den til mig og jeg kunne bare se, at det var et rådyr. Dyret var nået hen foran tårnet i en afstand af ca. 70 meter. Der standsede den og begyndte stille og roligt at nyde det frodige grønne græs. Så sagde polakken minsandten at jeg skulle skyde. Jeg kunne ikke se det var en buk og jeg tænkte, det bliver da helt umuligt at se den i sigtekikkerten. Men jeg parrerede ordre og tog riflen stille og roligt op, og til min store overraskelse kunne jeg faktisk se dyret (dog ingen opsats!). Jeg stak snellen og afsikrede, fandt forbenet og fulgte det op til bladet og lod kuglen gå. Dyret lagde sig ned promte.

Jeg sad og stirrede, hov jeg skal jo repetere, men det stoppede polakken mig i. "He is dead". Polakken spurgte om jeg ikke helt havde glemt jeg var ryger, hvorpå jeg skyndte mig at tænde en smøg og polakken grinede. Vi skulle skynde os ned til dyret, for det var temmelig mørkt, jeg tror klokken var noget i retning af 21.45.

Imponeret blev jeg, da polakken gik lige over til dyret, hvor jeg mente, at det lå da lidt mere til højre. Han løftede bukkens hoved og - UPS - det var en seksender, en meget lille fin en. Han havde fejl vurderet, det skulle have været en gaffelbuk. Jeg skyndte mig at brække dyret. Polakken holdt en kraftig lygte, så jeg kunne se hoved og hale på bukken. Jeg ville gerne selv have slæbt bukken ud til skovvejen, men polakken tog fat i den ene ende og jeg sørgede selv for at få "hoved-enden", for selv at være "ansvarlig" for opsatsen. Vi skulle skynde os, for en bil kørte rundt og samlede flere af os piger op og så var det jo om at være der til tiden.

Lillian og Karin med deres bukke

Jeg fik heldigvis denne pragtfulde oplevelse, som fik mig til at lægge den første lidt kedelige oplevelse i baggrunden. En anden pürch sammen med Eva var meget spændende, idet hun havde en stor flot buk for. Vi var i et tårn ved en roe-mark. Polakken brugte et bukkekald og ud fra en remise kom bukken som vandrede gennem roe-marken og Eva måtte have riflen ned og op igen på den anden side af stolpen, som holdt taget over tårnet og så en gang til, da bukken vandrede om på "bagsiden" af tårnet. Det var ikke nemt at gøre lydløst og bukken hørte det desværre. Det var synd, men meget spændende.

Hvad der så også var rart var, at kurset indeholdt undervisning i afsavning af opsats. Metoden kendte jeg ikke, men den virkede og jeg har efterfølgende "oplært" min kæreste i kunsten. Opsatsen blev kogt af polakkerne og vi ordnede derefter selv vores opsats. Det bestod i et par timers "pille"-arbejde med at fjerne hjerne, øjne, næsebor osv. fra kraniet. Opsatsen, den lille fine seksender, er jeg meget glad for. Flere mandlige og meget erfarne jagtvenner har sagt, at en så lille og så fin seksender har de aldrig set før. Så den er vist helt speciel.

Tak for turen piger og for initiativet. Det var godt gået.

Indsendt af: Karin Gydesen